

Не виключена річ, що придеться нам утворити нове акційне (ча кооперативне) підприємство. Частину капіталу (у твердій валюті) можна буде стягнути від самих громадян гірських сіл. Громадяни ш вже досить свідомі тих користей, які має власник відлі, чуючи хоч би те, що літник платить денно 7—10 зол. за удержання. Капітал на цю ціль у нас напевно найдеться, коли акцію візьмуть у свої руки люди чесні, сильної волі й ініціативи. Чужі підприємства користують майже всі з різних поглядок, що більше — великі підприємства користуються заграничними фінансистами, притягаючи їх до себе на обмежений час. Я певний, що коли поведемо акцію на більшу скало, то й ми зможемо заінтересувати чужий капітал. Не виключено зрештою, що властєсть нам притягнути і часть капіталу наших закордонських братів, який по більший ча

сти є ульокриваний на малі відсотки по американських банках. Наші люди не мають в Америці такого підприємства, яке могло би принести їм такі зиски-користи, які приносять кожне літнисько. Але притягаючи їх капітал, належало б лишити їм відповідний вплив на ведення тої акції.

Справу літниськ мусимо поставити побіч кожної іншої економічної акції у нас, на рівні з промисловою чи торговельною. Однак по-рушена мною справа повинна заінтересувати наших фінансові круги значно живіше. Те, що можуть дати нам літниська, може у великій мірі спричинитися до скорої розбудови краю взагалі, а це тому, що літниська дають велику надвишку лінійного капіталу у формі зисків. Зиски ці наразі не є обтяжені у нас великими податками, бо уряд не лише не накладає тягарів на літниська, але й посприяє їх розвитку довгочасними кредитами, направою і розбудовою доріг та дільцями комунікації взагалі.

Швайцарія, Чехія і інші краї до-дають нам, яким джерелом ба-гатства краю є гірські літниська. Такі самі джерела маємо й ми. Не-тростимим гріхом буде, коли ли-чимось їх на ласку й неласку чужих експлуататорів, так, як ми вже за-пропастили підземні багатства на-шої землі: нафту, сіль і т. д.

Косів, 15. вересня 1927.

Сівченко.

Всі українські діти до української шко-ли! Хто минає свою рідну школу і поси-лає дитину до чужої школи, — той во-рог своєї дитини і української нації!

За українську станицю.

Ратуємо новосандецьку бурсу.

(Лопис із Лемківщини.)

Від довшого часу интересує ме-не доля української бурси в Новім Санчі. Після докладнішого пізнан-ня її вегетатії доходжу до переко-нання, що ще рік, ще два, а вона зерестане існувати. Чи не буде це сором для колишніх бурсаків, а ни-ні вже адвокатів, лікарів, суддів, професорів, священників, учителів і т. д., що дали загинути інституції, якій завдячують свої становища?

А колись відважилися найспосібні-ші, але й найбільшні хлопці з цілої Галичини й обильно черпали з до-

бродів бурси. Діставали: удер-жання даром або за доплатою 5 до 12 корон місячно (харч, мешкання, світло, опал, обслугову, прання, часто убрания, навіть білія, книжки і гро-ші на подорож до дому). Тому кон-че треба нам пригадати собі, що ме-є бурса в Новім Санчі, але всім за-буто, опущена і на сором і ганьбу упала з року на рік. Як упаде, то сором буде палити чола не лиш бур-сакам, але всім лемківській інтелі-генції, що занепастила ціну інсти-туцію, яка рік-річно побільшала ради нашої громади.

Говориться у нас не раз: Робім щось, працюємо, організуємось і т. д., а тут праця розпочата, бурса з доброю минутиною, з цілим уладженням — готова піти в чужі руки. Добудемо отже трохи енер-гії і гроша, а бурса знов стане на ноги!

Я пропонував би такий план: 1) В Новім Санчі завлаштується постій-ний комітет збирання грошей на бурсу, яка повинна носити назву ім. Василя Яворського. 2) Комітет відшукає всіх бурсаків і наложити на них однорічний податок, пла-чений в місячних ратах. 3) Комітет видасть відозву до інтелігенції в повіті: ясельським, горлицьким, гри-бівським, ново-сандецьким, мушин-ським і ново-торжським із зазвном складати гроші і віктуали для бур-си, а також прислати спосібних хлопців зпоміж селян до бурси. 4) Комітет визначить на кожний на-званий повіт одного члена до зби-рання датків на книжечку або бльочок.

Такий подаю план з метою під-несення бурси. Може хто з них, що забули про бурсу, подумає і вико-бінує щось кращого. Вірю, що мій голос не буде голосом „вопіючого на пустині“.

Гр. Сембрат.

Виборчі висліди.

ЗАЛІЩИЧЧИНА.

В Садках, пов. Заліщици, вибори відбу-лися без ніяких перепон. Село постави-лося до виборів поважно і приготувалося відповісти. Ціла праця спочивала в ру-ках кількох свідоміших селян, які ро-били все якнайліпше, а всі інші пішли за ними без найменшого спротиву. Голосу-вання відбулося дня 7. липня ц. р. Голосу-вало 38 при. управління до голосуван-ня. Вибрано 24 радних, переважно моло-дих селян-українців. Війтом вибрано того самого, що був попередньо комісаром, бо він на це заслуговав. 8 поляків (у селі є

і малі родини) не явились до голосування ніхто, бо знали, що даремний їх хід. Жи-ди (теж в родині) голосували кожний на себе.

Відгуки дня.

Підпюте.

(Описи пражків і природи.)

VI.

Кожна річ, кожна справа, кожна подія має свій кінець. Його характер залежить від того, яка була ця річ, справа чи по-дія. Веселі — мають сумний кінець, сум-ні — веселі. Коли щось веселого кін-читься, сум налягає на серце, коли щось сумного — радість хвилює груди.

Кінчиться цикль споминів з Підлютого і весело буде читачам, а як кінчилися ве-селі дні мого побуту в Підлюті, сумно було, немовби сумно.

Природа ані руш не хотіла співчувати зі мною і з моїми товаришами. Сонце сміялося серед безхмарного неба чисте повітря відслонувало шораз то дальші верхи Гортанів, а зіс мавна до себе остан-німи пахощами літа.

„Прощайте, гори і ліси,
Нам час вертати в спослі.
Як доля дасть, у слухний час
Повернемо усі до васі!“

Так співали ми прощальну ловецьку пі-сно, хоч не виступали ми властиво в Підлюті як ловці, а принайменше я не виступав офіційно в тому характері.

Вже в навіччя відваду відбували про-щальні церемонії. Отже: прощальна пар-тія круглів, прощальний підвечірок і про-щальна гріотка в одного з найсимпатич-ніших радників, яких я стрінув на тім па-долі сіл і горі. За цю останню церемо-нію нехай боги нагородять господаря всім добром, так як ми нагородили нашим до-бром апетитом.

А потім прийшов золотий ранок і збу-див нас з тим прикритим почуттям, що сон-це зайде нам уже не в Підлюті.

Ми відбули ще пару прощальних це-ремоній: прощальна подча у управі за-владніє до наших незначних осіб, прощальні переговори зі службою і вреш-ті прощальний дружній сніланок. (Я тому багато пишу про напихання шлунка, бо це останніми часами ввійшло дуже в мо-ду при всяких описах подорожніх вра-жів!)

Нарешті засністіло і затрубало на ста-ницю.

— Сідайте! Відважтемо! — гукали всі, хто їхав разом.

Та тим разом не сідали ми на азе-анстругані дошки глезінгерської залі-нички, а на митрополічу дрезину, що теж завдячуємо людській прихильності до нас.

Помінявся би той, хто думає би, що ми тільки в трійку поїхали Підлюте. Іхали з нами всі ті, яких завдячуємо більшу частю прекрасних споминів спо-лого побуту. І донині не знаю: чи ми ждали, аж вони будуть їхати, чи вони ждали, аж нам не стане грошей.

Знеслася з мисля дрезина і пішохла ною стахою почеслася на доки.
Минаємо табір „на Сокол“. Там десь пластунки докінчують науку картографії і сигналізації. Хоч противники пласту се-ред жіноцтва говорять, що картографія потрібна жінкам до орієнтації по парках, а сигналізація до давання знаків з війна, коли нема чоловіка дома, — я довіри-тим не погоджуюсь.

„На Сокол“ висідає одна особа, а на дрезині одній особі сумно. Відчуваю, що в тій хвилі повинно зрватися жа-лібно і мильодійна пісня: „*Tu s'objeignes d'être a je d'être*“... Але мотор забивав спробу співу і пісня остаеться в розка-лених грудях невиспівана.

Як у калейдоскопі змінюються образи гір долин, пруг і вертепів.

Врешті ми на долах. Верхи гір, ціл-я золоті полуднішнього сонця, кивають до нас поважно головами і ховають за плечі інших, що й собі відбігають нас по-прошати.

Прощайте, гори і ліси! Прощай, чисте повітря, за яке так тяжко в Галичині, а спеціально у Львові! Прощайте всі, з ким нам гарно було! Прощайте і простіть!

Галантик Писка

Поможіть здвинути дім-захист для укра-їнських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчим ділом розуміння важкої культурної праці і вишнім сего-вдячність українським робітникам пера: Жертви слати на адресу: Львів, Підвал ч. 7, Земельний Банк Гіпотечний, кни-жечка ч. 1141.

За обєднання українських хорів.

Під розвагу нашим співакам.

Переглядаючи сторінки повеснятих му-зичних часописів, мусимо спостерігати, що по всіх краях, у всіх народів — ор-гаїзація музичних сил відбувається з де-же прискоренієм темпів. Освоюється не-лике число музичних товариств, відна-линя, союзи музичних і співацьких то-варств. Відбуваються великі музичні і співацькі змагання, фестивалі, концерти свята в честь великих музиків. У вісім-десятих у всіх тих свят значуще місце майже всіх народів світу. Тільки все те проходить поза нас і без нашої участі

БОРИС ПІЛЬНЯК.

8)

Оповідання Непогашеного Місяця.

Петро Іванович знав Івана п'ятнадцять літ і Іван передає Петрові Івановичу за тих п'ят-надцять літ півтора десятка курок, пізнав усіх дітей Петра Івановича, навіть одному хлопцеві вуза латер при горосі. Прийде Іван до Петра Івановича, припесе курку а поклоном. Петро Іванович позиватиме, послухав, і — коли треба — зробить операцію, тихо, смирно, добре, не гірше, ніж я зробив би. А якщо не вдасться операція, помре Іван, хрест поставлять та я голю... Або навіть до мене: прийде обиватель Анатоль Юрійович Олі-шницький. Розкаже все до самого кіслю. Я огляну його, огляну його сім разів, пізнаю його докладно і скажу йому: „Літь собі, добродію батечку, живіть в вередом, бережіться і прожипете ви з ним ось-так ще п'ятдесят літ, а коли помрете — ну, щож, Бог узяв, батечку!“ Колиж скаже мені: „зробіть операцію!“ — зроблю, та коли не скоче — нізачо во робитиму.

Професор помовчав.

— Сьогодні я виступую у себе в шпиталі при операції над більшовником, командантом армії Гав-ріловом.

Це той, який... — сказала Катерина Павло-на, — який... ну, в' більшовницьких газетах... страшно прикинуло! А чому це не ви оперуєте, Павле Івановичу?

— Ну, нічого такого особливо страшного, очевидно, нема, — відповів професор, — а чому Лозовський — то тепер такий час, що молоді ч моті, їм теж треба показуватися. А бож таки, врешті-решт, після усіх отих консилиумів, хо-рого ніхто не знає, дарма, що його обмалювали, пресвітлювали, промичували в оглядали всі наші акадємічності. Та найголовніше, що людини жхто

не знає, не з людиною мається діло, а з машиною, — генерал число таке-то, про якого щодня пи-шуть у газетах, щоб страх на людей наводити. І коли трапляється тобі промахнутися лінебуть при операції, то оскарджать тебе на всі европи, що й не відчуваєшся.

Помешкання професора Анатолія Козьмича Лозовського не було ніяк подібне до хати Косо-сова. Коли помешкання Кокосова збергло в собі межу поміж дев'ятдесятими й дев'ятсотими ро-сійськими роками, то кімната Лозовського по-стала й визначувала свій стиль в роках від ти-сячі дев'ятсот сьомого по дев'ятсот шістнадцятий. Тут висіли важкі портієри, стояла широка софа, на дубовому писальному столі пишались бронзові голі жінки як ліхтарники, стіни були пообвішувані диванами, а на диванах висіли образки — гір-шого сорта а виотавок „Світа Мнотечти“.

Лозовський спав на софі, та й не сам а в мо-лодою, гарною жінкою; твердий передник сорочки лежав на долівці на дивані. Лозовський проки-нувся, ладно поцілував жінку в рамя, бодро схопився та потягнув за шнурок завазівки. Ва-зівка суконна занавіска стягулася у кут і до кім-нати завітав спійний день. Радісно, так, як мо-жуть гадати ті, що страшенно люблять життя, захопани самі в собі, поглянув Лозовський на ву-лицю, на світ і на небо.

В ту мить задзвонив телефон. Висів він над софой, за диваном. Професор узяв слухавку: „так, так, слухаю“. У телефоні говорили ці штабу, — спитали, чи може прислати за професором авто.

— Так, так будь — ласка. Про операцію ні-чого турбуватися, певний я що вона вдасться бли-суче. Що-до авто, дуже прошу, тим паче, що перед операцією мушу ще дещо полатувати. Так, так, будьте ласкаві, на восьму годину.

Вранці, в день операції, прийшов до Гаврі-лова Попов. Ще не снігало й горіли лампи, але поговорити вже не можна було, бо сестра-патрі-шниця забрала Гаврілова до купальні, щоб про-

бити останню лаятиву. — Відучи туди Гаврілов скавав:

— Прочитай собі, Альоша, в „Юнації“ То-стого про „ком-іль-фо“ і „не ком-іль-фо“. От пре-гарно старик відчував кров! — це були останні слова, які чув Попов від Гаврілова перед його смертю.

Перед операцією, у коридорі, між операці-оню салею і кімнаткою Гаврілова, швидко сходили туди ходили різні люди, перешітнувалися й тихенько метушилися. Вечером перед операцією засунули Гаврілову в кормовий провід гумову трубку, сифон, яким відводувать шлункові соки й промивають шлунок, — такий гумовий інстру-мент, після якого млоїть і придавляє душі, немов цей інструмент їстувував на те, щоб при-няти людську єдність. Над ранком перед опе-рацією зробили останню лаятиву.

До операційної салі ввійшов Гаврілов у шпи-тальному халаті, у шпитальних штаних з гру-бого полотна й сорочці (при сорочці, замість гудзків, були застіжки), у шпитальних нумеро-ваних капцях, надітих на босу ногу, білизну на Гаврілову переміняли того ранку в останні, при-чому налягли на нього виллоджене шмаття; увій-шов він до операційної салі блідий, худий, атом-лений.

В кімнаті перед операційною салею пишніли спіртіві машинки й варилися довгі кіледи по-суди та мовчки стояли люди в білих халатах. Са-ма операційна сала була дуже просторою кімна-тою, вилкерованою скрізь — долина, стіни і сте-ля — на біло. В салі було наданчально ясно, бо ціла стіна творила велике вікно, крізь яке було видно той бік ріки. По середині кімнати стояли довгі білі операційні стіли. Тут виступили Гав-рілова Кокосов і Лозовський. І Кокосов і Лозов-ський, у білих халатах, наділи на голови білі ко-лаки, наче кухарі, а Кокосов переняв на собі бороду підбородком, так, що з волосся різьби от-проглядивали. Проводили стіни стояла десятка лю-дей у білих халатах.

(Продовження буде.)

ШКІЛЬНІ КНИЖКИ

до всіх шкіл і на всіх мовях продає тільки
КНИГАРНЯ НАУК. Т-ва ім. ШЕВЧЕНКА
Львів, Ринок ч. 10.

362

2-3

Трих богослужень є чотири від пів до четвертої години до пів до шостої. Подорожні, що хотять молитися дистантно, молитовники, які планують відвідати. Не є виключення, що багато мистців на прикладі Монтені.

— Товариство міжнародників. Із Сан-Франциско співає надання у світ дискусійний американський корабель „Фалькон“, який веде групу таємних пасажирів на острів Санта Марія. Ці пасажирів — 9 мушкін, що склали собі взаємно прикляту, що житимуть на острові без жінок. Провідник експедиції, капітан Крістенсен таємно журналістам, що його приятелі чубали таке життя, бо переконалися, що там, де є жінки — там вічні пересторожливості та інтриги. Пора мушкінам поважно привадуватися над тим — скільки капітан — як привозити звід владі жінок, що зорав більше пачуток над людським родом. Один з таких способів найшли його приятелі. Острів Санта Марія має тропічний клімат, чудову околицю та зрозумілу землю. Оригінальні мандрівники не поспішали, чи вони лінуть із свого захисту агітацію, чи створять там протиположну секцію, чи теж здоволься смертю спокійно, не бачучи ні одного бранця жіночого полу. Мандрівка почалася під лхоніємним знаком: наймолодший член товариства з останній мент не сів на корабель, бо зустрів у Сан-Франциско, якусь чарівну жінку, ріт ясна, незлічену до всіх інших на землі.

— Ще одна мода. Радіше жини із довгими шиями! Приходить і на нас черга стати модними. Такою є остання вістка європейських центрів, де твориться мода. До модних струнких постатей належить теж шия. Після тонких, довгих ший — тонка довга шия. А ший всі, красуні, що мають коротку і трохи товстеньку мускулатуру всіх заходів, щоб наслідувати такій представниці півної породи як гуса, лебідь, журавель і ортусь. Кажуть, що ця мода прийшла із англійської Індії, з Бурми. Живе там племя, якого жінки мусять переходити операції, щоб мати лебидищу шню, або бодай качачу. Їм на це способ: руга з мосляних перстенів, яку накладають на шню і викопі; цей копір важить 12 фунтів і віддає шню на кілька налів коштом до літньої шюки і шийних хребців. Тамтешні дами вносять не приладдя з насолодою, думаючи про те, що гарніють. Вони подобають на чудовий предмет, який мушкінам страшенно подобається: плішки шматанського. Парискі денники вінують, що прийде ще черга на відновлення інших частин тіла: нир, посів. Адже довгі пальці є давно в моді. Чи ця мода відновлення обов'язуватиме теж мушкін — невідомо.

— Сейтова вслячина. Японія має намір утворити при Ватикані посольство, а метою придбати впливи для японської емігранції. — В універсі в Беркелі підложили бомбу під лабораторію. — Іммігранти з поміти на справу Сакка та Валлетті. — Франція та Японія підписали протокол щодо системи плавби між двома державами та в справі переселення. — У Неаполі перестав виходити денник „Іль Джорно“, який редагувала недавно померша письменниця Матильда Серао. — У Сан-Барбара (Каліфорнія) землетрус протинав перебік населення в ліс. — На пароплаві „Іль-де-Франс“, що їхав з Нью-Йорку в Європу скінчив самовбивством пасажир-італієць Вікторе Бонфенге. — Мадридський прем'єр гр. Ветеллі не візьме участі в найближній пленарній конференції Ліги Націй. — На торгах Ляйпцигу виставили свої виробі 9000 торговельних фірм. — У Китаю почалася агітація проти франц. мови; пекінський університет заборонив її читати; франц. паписти на залізничних касуєт. — Міська рада в Кітці заборонила дітям нині 16 літ виходити на вулицю після 9 год. веч. без товариства дорослих. — Федерація німецької демокр. молоді звернулася до знаменитих діячів і організацій з проханням почати агітацію на скасування смертної кари.

Ляйпцаймо: Рідна Школа — це народний фортепіан, це певний захист в добі ліхоті!

Зі спорту.

Лекція — Україна.

В неділю для 4. вересня ц. р. в год. 41-й передолодженні відбудуться на площі Сокола Батька товариські м'ячеві зма-

гання між дружинами „Лекція“ й „Україна“. Змагання ці будуть спробою сил нашої дружини у відомолюдному складі, який тепер як цілість може й краще представитися, як давніша. Все такі Україна мусить темити про те, що тепер прийдеся її стійнутися з дуже поважним противником і тому вона повинна доложити всіх зусиль, щоб в тих змаганнях добути принаймні почесний для себе вислід. Українська публіка повинна при отворенні тими змаганнями нашого осіннього сезону заповнити якнайчисленніше площу С.-Б. і своєю прихильністю підбадьорити наших конупів до амбітної та успішної гри.

Нові книжки і видання.

Д-р Степан Баран: Галицький закон громадський з 1866 р. Львів 1927. Ст. 12. Микола Левченко: З поля фольклористики й етнографії. Статті та записи. „Українська Академія Наук“. Київ 1927. Ст. 72.

М. Куцй: Наука сольфеджа, основана на мелодіях з текстом. Підручник для молоді. І-ша частина. Станіславів 1927. Ст. 48.

А. Гаузіко: Коли повстає недостача товару. Видання „Резіційного Союзу Українських Кооператив“. Львів 1927. Ст. 24.

Sitzungsberichte der Mathematisch-Naturwissenschaftlich-Ärztlichen Sektion. Heft VII. April—Juni 1927. Львів 1927.

Zygmunt Stolski: Szkolnictwo niemieckie w Polsce. Odbitka z N. 3. „Spraw Narodowościowych“. Warszawa 1927. Ст. 1927.

Звіт Громади Українців з Кубані в ЧСР. Прага, Ст. 20 (Рил. літографоване).

Sprawozdanie Kasy Chorych król. stołecz. miasta Lwowa za rok 1926. Lwów 1927. Ст. 96, 4^е.

Я. Ярославенко: Спілання Торбана з нотами. І. Випуск. Видання „Торбана“ ч. 100. Львів 1927. Ст. 16.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабінєвича: Моноастирська:

3. IX. „День і ніч“.

4. IX. „Утоплена“.

Бучач:

5. IX. „Ой не ходи Грицю“.

6. IX. „Щаревич“.

Позір! Члени (ці) і учасники (ці) Сокола-Батька! Руханкові вправи зачитується для 1. вересня ц. р. в доміні С. Б. при вул. Руській ч. 20. Зголошуватися в канцелярії Т-ва. Про час вправ поінформує урядник. (Начальник вправ С. Б.) 369 2-3

З „Народної Гостиниці“. Подіємо до відома наших П. Т. Гостей, що замовлення на готелі кімнати признаємо важними тільки за рівночасною оплатою належності, припадаючої за одну добу (приблизно 10 зол. за одну кімнату) до північного розрахунку. Якщо ізза есентуальної перешкоди не рефлектує замовлення на кімнату, а не відкинуто замовлення до год. 6. вечером, — побраної належності за добу — не звернемо. Даремність. 397 1-1

ДРІБНІ ОГолошення.

28 ЗОЛ. коштує срібна папіросниця у Маняля, Коперника 14. 1773 16-?

ПОКІЙ сам, або з харчем віднайме ученим(кам) вдова по священнику. Львів Тереса 2 б. 1. поверх. 387 2-3

НАЙШВИДША метода вивучання новітніх мов, як також стенографії, писання на машинах. Ecole française, Беторія 34. 350 3-6

ГОДИНИК Ваш буде найліпше наведений в найбільшій годинникарській роботні Івана Зельтенрайха. Львів, Марійська пл. 5. — З провінції просимо репарації присилати поштою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 б. 16-?

НЕГАЙНО на продаж новий дім з покої, кухня, веранда, віллі, город, горщичний Ляйпциг за 2200 доллярів. Ігнат, Львів Куркова 24 від 3-5. 365 2-3

ПОШУКУЮ під 1. жовтня ц. р. кімнату з харчем або без — біля клінік. Зголошення слати: Медик Перемишль. Шашкевича 5. 394 1-1

ДВОХ мандрівних народних учителів до Жабя потреби негачію Головна Управ. „Рідної Школи“ у Львові, Ринок ч. 10. 398 1-1

ПОКІЙ з уживанням кухні до винайму Львів, Замойського 10. Федорович. 1-2 399

ПРИЙМУ на мешкання 3 пачотки з цілим удержанням. Вроновська 10. І. п. двері 7. 390 1-1

ПРИЙМУ на станцію учеників(ниць) з цілим удержанням. Зголошення: Гірковий, Кордешького 7/11 п. 390 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, ГОРОДЕЦЬКА 46.

164 Переселення Рентгеном 25-25

Д-р Г. Ігель

лікар Народної Лічниці

ординує в недугах очей

Львів, вул. Ягайлонська 20.

Лікарсько-дентистичне Заведення

д-ра Симона Раппапорта

Якова Насса

Львів, вул. Сикстуська 17/11.

Пльомбування й винищення зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провінції полагоджуються в найкоротшому часі. П. Т. урядовцям і студентам значна знижка. 383 2-6

ГАРМОНІЯ Мелазин нот Е. Шмоль Львів Романовича 11 (продовження Академічної) поручає вправи, школи, концертної творчості і танкові в всілякі інструменти. Висилка на провінцію відворотню. 392 Обслуга також українська. 1-4

„ЧАР-ЗІЛЛЯ“

Ілюстрований журнал для українських родин

виходить двічі в місяць на 16 сторінках 4^е.

Пренумерата в краю: річно 24 зол., піврічно 12 зол., чвертьрічно 6 золотих. Заграницею 4 долари річно. 395 1-1

Адреса Редакції й Адміністрації: „Чар-Зілля“ Львів, вул. св. Кіри ч. 24 І. пав.

До всіх що вчать і образуються!!

Всілякі шкільні прилади на шкільний рік 1927/8 можна найдешевше і найкорисніше набути тільки в знайї з дешевости фірми

С. Вайзер

Львів сикстуська 4

Як доказ подаю ціни: Рисуноків 1 2 3 4 5 6

бляки з найліпшого паперу: 55 сот. 65 сот. 80 сот. 90 сот. 120 сот. 140 сот.

РЕСТАВРАЦІЯ КАВАРНЯ „LOUVRE“ Львів 3. Мая

Першорядна кабаретова програма з Бронівським на чолі.

Виступ польсько-української співачки

Вступ відьки! Валійської. 391 1-1

ВСІ ШКІЛЬНІ КНИЖКИ

має на складі

КНИГАРНЯ „Рідної Школи“ — У.П.Т. Львів вул. Руська 1

ХОЛЕРІНАЗА

Г. НЕМ СЕБЕСТО

лічить:

жовчево каміння

недуги печінки і

переміни матерії.

Варшава, Нови-Свят 6

Телефон 504-90.

Каміння сходить без болю

атаки устають цілком!

ПОЗНАКИ

(Початково): Біль в боках і підсерцевім доді (де сходяться ребра). Поболовання в печінці. Нахил до обструкції. Обложення язик. Відбування газами. Здуття, булькотіння в кишках.

Болі і завороти жовчів.

(Підчас атаків): в доді і печінці сильний біль, що розходиться в задню частку — в лас — в хресті — і сягає аж під лопатки. Здуття черевця, розсаджування ребер, пертя на відкодову кишку. Деколи воєні жовчю. Зимні поти, жовтачка. 169 б) Докладні інформації в брошурах 4-6

Г. Немоевського.